

عنوان مقاله:

بررسی سلامت و پایداری حوزه آبخیز زابل براساس تاب آوری اجتماعی در برابر خشک سالی با استفاده از شاخص LPCIEA

محل انتشار:

هفدهمین همایش ملی علوم و مهندسی آبخیزداری ایران با محوریت آبخیزداری و امنیت پایدار غذایی (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسنده:

پیام ابراهیمی - استادیار، دکتری علوم و مهندسی آبخیزداری، گروه جنگل، مرتع و آبخیزداری، مرکز تحقیقات و آموزش کشاورزی و منابع طبیعی سیستان، سازمان تحقیقات، آموزش و ترویج کشاورزی، زابل، ایران

خلاصه مقاله:

در سال های اخیر سلامت و پایداری حوزه های آبخیز در اثر عوامل مختلف انسانی و محیطی کاهش یافته است. این وضعیت باعث کاهش تاب آوری جوامع محلی در حوزه های آبخیز شده است. تغییرات سلامت و پایداری براساس شاخص های مرکب قابل اندازه گیری است. شاخص مرکب تاب-آوری، اثرات کاهش یا افزایش سلامت و پایداری حوزه های آبخیز را کمی می کند. حوزه آبخیز زابل واقع در استان سیستان و بلوچستان یکی از حوضه هایی است که دچار کاهش شدید سلامت و پایداری در اثر خشک سالی شده است. برای اندازه گیری تغییرات سلامت و پایداری این حوضه از شاخص ترکیبی LPCIEA استفاده شده است. عدد یک نشان دهنده ی حد بالای تاب آوری و عدد صفر کمترین مقدار تاب آوری است. نتایج شاخص ترکیبی نشان داد تاب آوری به ترتیب در شهرستان های زهک، هیرمند، هامون، نیمروز و زابل در سال ۱۳۹۰ برابر با ۰/۳۴، ۰/۴۶، ۰/۴۴، ۰/۶۱، ۰/۶۷ و در سال ۱۴۰۱ برابر با ۰/۲۲، ۰/۳۱، ۰/۳۸، ۰/۵۱ و ۰/۵۸ است. سلامت و پایداری حوزه آبخیز زابل برای شهرستان های زهک، هیرمند، هامون، نیمروز و زابل به ترتیب ۰/۱۲، ۰/۱۵، ۰/۰۶، ۰/۱۰ و ۰/۰۹ کاهش یافته است.

کلمات کلیدی:

سلامت، پایداری، تاب آوری، زابل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1623661>

